

[Guldberg.]

gang imellem er realist og siger, at sådan er det. Jeg skal ikke brodere langt ud på dette, der er aktuelle eksempler nok, der er masser i historien, og der skal nok komme flere, men for at tage to helt nærværende, som vi alle har været inde på, og to, der netop er så forskellige, at de belyser det og viser, at i og for sig er mønsteret det samme, men rammen forskellig, lad os da tage Portugal og Spanien. I Portugal forsøger man at komme over til et demokrati, men møder en åbenlys infiltration og et klart forsøg fra rent marxistisk side på at forhindre, at det udvikler sig til et folkestyre med personlig og politisk frihed, som vi forstår det. Jeg ved ikke, om det har været omtalt i dansk presse, men i andre landes presse har det været omtalt, at den socialistiske portugisiske regering nu søger at samle kræfter til at udvise 10.000 marxistiske udlændinge, som er strømmet til fra hele Europa i den periode, der var uro. Det er den ene halvdel.

I Spanien er det en svær proces, og det er ganske afgørende for den spanske regering, som lige så klart som den portugisiske regering udtrykker ønsket om at komme over til et folkestyre efterhånden, men også om at bevare kontrollen og ro og orden i landet, om der mere eller mindre indblandet i de konflikter, der kaldes arbejdskonflikter, vil blive en sådan uro i Spanien, at det ikke kan lykkes for denne regering, mens vi, som har vort etablerede folkestyre, kan klare os med de midler, der er til rådighed. Jeg nævner dem, fordi de er eksempler med næsten modsat fortegn, men klart belyser, hvad det er for en konflikt, der går igennem. Jeg vil gerne også til hr. Kjeld Olesen sige – når jeg ligesom kommer med en lille bemærkning om, at vi vil have en bred enighed på disse punkter – at jeg lægger vægt på, at tonen, temperamentet og følelsen er så nogenlunde de samme og ensartet, alt efter om de, der søger at skabe demokrati, kommer ind fra højre eller fra venstre. Jeg mener, det er vigtigt, at vi er enige om det, for ellers mister vi balancen. Vi mister grundlaget. Jeg tror egentlig ikke, vi er så uenige, men jeg har syntes, det var rigtigt at fremhæve dette.

Til hr. Gert Petersen kan jeg ikke nære mig for at sige, at han tit får mig til at tænke på Lenin. Det ved jeg ikke om jeg kan gøre ved, men det gør han, og hans indlæg i dag og drøftelsen af Afrika fik mig til at tænke på et citat fra begyndelsen af 1920'erne af den fremsy-

nede marxist, som sagde, at når revolutionen kommer til Afrika, så falder Europa som en moden frugt, og at vejen til Paris går over Alger. Det var ganske godt sagt, i betragtning af, at det var i begyndelsen af 1920'erne.

Ud over dette fundamentale spørgsmål skal jeg komme med nogle få bemærkninger om spørgsmålet om FN-representationen, som har været ret så diskuteret. Jeg vil gerne sige, at man kan godt komme en lille smule i tvivl om, hvorvidt det er muligt at holde den parlamentariske delegation under mindretalsregeringer på en måde, som ikke griber ind i forholdet mellem folketing og regering. Jeg mener, vi skal prøve, men jeg tror altså, det er svært, og når der en gang imellem er problemer ved det, så er det nok lidt vor egen, altså parlamentariskernes, fejl, fordi det er en meget svær sondring. Jeg tror, man skal holde helt fast på – og jeg håber, udenrigsministeren er meget enig med mig i dette – at hvad enten man har en mindretals- eller en flertalsregering i Danmark, er det i udenrigspolitiske spørgsmål regeringen, der møder og har sit ansvar og skal tage sine beslutninger. Så kan den komme hjem og få klø for det, men det er regeringen, og den skal kunne handle, for ellers kan man nemlig ikke administrere de ting. Det er klart, at EF-beslutningerne inden for traktaten er noget andet, og det er måske det, der en gang imellem skaber lidt forvirring i tankegangen. Der er det en anden situation, men den har vi jo også sikret os at vi kan administrere. På dette område tror jeg det er vigtigt, at man forstår det, og at de parlamentarikere, der deltager, virkelig forstår den forskel, der ligger her. Det kan godt være svært under en mindretalsregering at holde den ansvarsfordeling, hvis det rådgivende organ kan repræsentere et flertal, som regeringen ikke har. Vel, det er måske et spørgsmål om, hvordan man sætter de delegationer sammen; jeg skal ikke gå længere i dette spørgsmål, men sige, at jeg synes nok, der er et problem.

Så til sidst en bemærkning om den foreslåede dagsorden og den debat, den har givet anledning til, og derunder også til det, hr. Kjeld Olesen sagde om dette spørgsmål. Jeg kan sådan set godt følge den tankegang, der må have ligget bag ved udenrigsministeriets ønske om i en sådan sag at være dækket ind over for alle juridiske muligheder, og det er sådan set på den måde, jeg forklarer mig selv, at vi har fået taget et forbehold i denne sag. Men jeg vil også